

Arrest

nr. 314 555 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ALENKIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 31 januari 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië echter niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken." Ook in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer de mensen vreest die garant staan voor zijn lening, meer bepaald M. M. en K. K. Zij bedreigden verzoeker omdat de bank hun bankrekeningen blokkeerde en beslag legde op hun huizen toen in december 2021 bleek dat de verkoop van de onroerende goederen van verzoeker niet volstond om zijn schulden af te lossen. Ook hun huizen zouden worden verkocht.

4.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Er blijkt niet dat de motieven voor de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hierover anders doen denken. De gebeurtenissen die verzoeker aanhaalt, kunnen dan ook niet worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen elementen bij op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

4.2.2. Voorts kan worden opgemerkt dat voormelde gemeenrechtelijke problemen gelet op hun aard niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden gelijkgesteld met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is het in het licht van voormelde vrees geformuleerd door verzoeker belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Zelfs al wordt verzoekers vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door verweerder, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker tracht met zijn betoog in zijn verzoekschrift de beschermingsmogelijkheden op de korrel te nemen, doch hij kan met zijn algemeen geformuleerde kritiek niet overtuigen. Ook de door hem aangebrachte algemene informatie, doet niet anders denken en oordelen. Verzoeker maakt niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. Hieruit blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Verzoekers betoog en de door hem bijgebrachte informatie wegen niet op tegen voormelde objectieve informatie verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangereikte elementen zijn dan ook niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoeker slaagt hierin evenwel niet. Hij toont immers niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij slechts eenmaal langs ging bij de politie om de bedreigingen van M. M. en K. K. te melden. Verzoeker zet uiteen dat hij op 1 januari 2022 naar de politieafdeling van Tskaltubo ging en er zijn situatie uitlegde. De politie antwoordde hem dat ze op basis van zo’n bedreiging niets konden doen gezien er geen concreet feit gebeurd was. Verzoeker was van mening dat het daarom geen zin had om

zijn klacht te laten registreren (administratief dossier, noties persoonlijk onderhoud van 28 november 2022 (hierna: NPO), p. 10 en 11). Verzoeker verklaart geen verdere stappen te hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten (NPO, p. 11-13). De redenen die hij aanhaalt om dit gebrek aan handelen goed te praten, kunnen niet overtuigen. Dat hij niet naar een ander politiekantoor is gegaan omdat ze overal hetzelfde antwoord zouden geven, berust op een loutere veronderstelling van verzoeker (NPO, p. 11 en 12). Deze wordt niet gesteund op persoonlijke ervaringen, noch op objectieve elementen. Ook het vage antwoord van verzoeker dat hij het gebrek aan reactie van de politie niet heeft aangekaart bij een andere instantie omdat de wetgeving dezelfde is, biedt geen soelaas (NPO, p. 13). Toen verzoeker gevraagd werd om welke reden hij zijn zaak niet voorlegde aan een advocaat, stelde hij dat hij hiervoor geen geld had (NPO, p. 11). Dit valt echter moeilijk te verzoenen met het gegeven dat hij wel geld kon verzamelen om zijn reis te bekostigen (NPO, p. 10). Bovendien blijkt uit de bijgebrachte informatie dat de overheid in Georgië via de Legal Aid Service voorziet in gratis juridisch advies. Voorts verklaart verzoeker dat hij zijn problemen niet meldde aan de Public Defender omdat hij bang was dat hij herkend zou worden door kennissen of dat ze hem zouden vinden (NPO, p. 11). De bedoeling van dergelijke melding is echter net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Ook in zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker pogingen om het gebrek aan handelen te verschonen. Hij slaagt er met dit algemeen betoog echter evenmin in aannemelijk te maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben. Hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

4.2.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 september 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1832 legt de eed af en tolkt Georgisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt wel in aanmerking te komen voor bescherming gezien zij niet kan genieten van effectieve bescherming omwille van de corrupte politie. De evolutie van ‘veilig’ naar ‘onveilig’ land van herkomst illustreert dit. Zij dient opnieuw gehoord te worden. Ze verwijst verder naar de lotgevallen van personen die voor haar waarborg stonden en wiens bezittingen inmiddels aangeslagen zijn en ten dele verkocht. Hun bankrekeningen zijn afgesloten. Veel mensen in Georgië zijn dus boos op haar en zij is niet in staat hen te vergoeden. Ze wijst op de statistieken waarbij talrijke mensen uit het dagelijks leven verdwijnen. Zij heeft 2 mooie diploma’s, heeft gewerkt voor een bank en eigen rekening. Ze betreurt de gang van zaken en de onomkeerbaarheid van de gebeurtenissen. Ze stelt dat veel documenten circuleren over haar zaak en deze dus makkelijk traceerbaar is.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormeld algemeen en hoofdzakelijk herhalend betoog, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond van de beschikking van 10 juli 2024.

Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij en blijft desbetreffend volledig in gebreke.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder door hem afgelegde verklaringen en al aangebrachte argumenten, doch hij gaat niet in het minst in op en slaagt er (alzo) allerminst in een ander licht te werpen op de concrete, inhoudelijke vaststellingen van de beschikking.

Waar verzoeker zijn problematiek nog eens schetst, herinnert de Raad eraan dat, zoals in de beschikking in punt 4.1. wordt opgemerkt, de door hem aangehaalde gebeurtenissen niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker toont hoe dan ook niet aan en uit niets blijkt dat het hem in Georgië met betrekking tot de door hem aangehaalde problemen en vrees, zelfs al worden deze aannemelijk bevonden, aan nationale bescherming ontbreekt, zoals in de beschikking uitgebreid en concreet wordt vastgesteld in punt 4.2.2. en volgende. Door zich ter zitting te beperken tot de zeer algemene opmerkingen dat verzoeker niet kan genieten van effectieve bescherming omwille van de corrupte politie en dat de evolutie van ‘veilig’ naar ‘onveilig’ land van herkomst dit illustreert, zonder echter ook maar enigszins concreet in te gaan op de gronden van de beschikking, slaagt verzoeker er allerminst in aan die vaststellingen afbreuk te doen.

De algemene opmerking ter zitting dat *“veel documenten circuleren over haar zaak en deze dus makkelijk traceerbaar is”*, is niet van aard aan voormelde vaststellingen, zoals die inzake het beschikbaar zijn van nationale beschermingsmogelijkheden in Georgië en verzoekers nalaten deze uit te putten, en de overige gronden van de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 10 juli 2024 opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS